

## Hakkımız olanı almak için birlikte olalım! Güçlerimizi birleştirelim! Örgütlenelim!



Başka başka fabrikalarda, atölyelerde çalışıyoruz. Ama dertlerimiz ortak. Sabahın körün yollara düşüyor uzun saatler çalışıyoruz. Tam paydos edeceğiz diye düşünürken bir de bakıyoruz mesai yazmışlar. Bazen kaçta kadar çalışacağımızı bilemeden çalışıyoruz. Ama mesai ücreti diye bir şey de yok çoğu zaman. Gece gündüz, hafta içi hafta sonu demeden çalışıyoruz. Eşimizin, dostumuzun, çocuklarımızın yüzünü göremiyoruz. Üstelik iş kazası adı altında iş cinayetleri ile burun burunayız. Ya canımızdan oluyoruz ya da sağlığımızı kaybediyoruz. Yarın hâlâ bir işimiz olacak mı bilmeden çıkıyoruz işten. Bir sabah gelsek kartlarımız basmayabilir. İş güvenliği olmadığı gibi güvencemiz de yok. Taşeron belası giderek yaygınlaşıyor.

Tüm bu zorluklar içinde çalışırken bir ay sonunu getirme derdi var. Biz zar zor karın tokluğuna geçinirken patronlar bizim sırtımızdan sefa içinde yaşıyor. En ufak ihtiyaçlarımızı bile kredi kartlarıyla ya da kredi çekerek karşılamak zorunda kalıyoruz. Bu böyle gelmiş böyle gider demeyelim. Bu koşullarda yaşamımızın sebebinin patronların daha fazla kâr hırsı ile haklarımızı gasp etmesi olduğunu görelim. Hakkımız olanı onlardan almak için birlikte olalım! Güçlerimizi birleştirelim! Örgütlenelim!

### BİZ KİMİZ?

- Bizler Çorlu'da farklı fabrikalarda çalışan sendikalı ya da sendikasız işçileriz. Çalıştığımız fabrikalar, üyesi olduğumuz sendikalar farklı olsa da sendikasız olsak da çıkarlarımız ve amaçlarımız bir olduğunu biliyoruz.
- Aynı sınıfın parçalarıyız. Sermayeye karşı işçilerin birliğini, sınıf uzlaşmasına karşı sınıf mücadelesini, sendikal örgütlenmeyi, sendikalarımızın patronlardan ve hükümetlerden bağımsızlığını, işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışmasını savunuyoruz.
- İnsanca bir yaşam, sınıfsız, sınırsız, savaşırsız ve sömürsüz bir dünya istiyoruz. Bu düşünceleri paylaşan tüm mücadeleci işçileri birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

# Fabrikalardan haberler

## Fabrikada "kaza"yla ölme ihtimalimiz eylemde bombayla ölme ihtimalinden yüksek

Merhaba kardeşler, ben bir işçi olarak çalışmaya başladığımdan beri işçilerin hep aynı dertlerle uğraştıklarını görüyorum. Geçim sıkıntısı, çalışma koşulları, sendikalaşma zorlukları eskiden de varmış, hâlâ da var. Bugünden yarına işsiz kalmayacağımızın garantisini kim verebilir. Taşeronlaşma zaten aldı yürüdü. İş kazalarında ve cinayetlerinde Türkiye hep en üst sıralarda.

Ankara'da 10 Ekim'de ölen kardeşlerimizi düşünüyorum, hepsinin yakınlarına başsağlığı diliyorum. Orası bir işçi mitingiydi ve sonuçta işçi, emekçi, yoksul halktı ölenler. AKP, onlar üzerinden bir korku yaratıp işçi sınıfına gözdağı vermek istedi. Karşımda durursan, mitinge gidersen bedelini canınla ödeyebilirsin dedi. Sonra herkes başladı "şuraya gitmeyin büyük bir patlama bekleniyormuş", "merkezi yerlere gitmeyin olay çıkacakmış" vesaire. Oysa düşünüyorum da aslında işyerinde bir "kaza" sonucu ölmemiz, işçi eyleminde bombayla ölmemizden daha yüksek bir ihtimal. Biz toplu olarak da öldük aslında madenlerde ama tek tek her gün bir sürü işçi de ölüyor. Bir yılda Ankara'da ölen kardeşlerimizin 10 katı insan iş cinayetlerinde ölüyor. Her ikisinin de sorumlusu bu sömürü düzeni ve siyasi temsilcileri. Sendikalı işyerlerinde ve devlete bağlı yerlerde iş kazası ya da iş cinayeti daha az görülüyor. O yüzden arkadaşlar, ölmek için daha çok sendikalaşmak lazım. Bir de denetimlere yetişememekten bahsediyor devlet. Fabrikalarda, madenlerde, tersanelerde, her yerde biz yeterince çokuz, denetimse işçiler denetimin âlâsını yapar. Herkes de görür o zaman hiç kaza oluyor mu?

*Çorlu Kurtoğlu Alüminyum'dan bir işçi*

## Bir direnişin bize öğrettikleri

Merhaba, ben Yeşil Kundura direnişine katılmış bir işçiyim. Şu anda başka bir fabrikada çalışıyorum. Yeşil Kundura direnişinin bize öğrettiklerini anlatmak istiyorum size. Yeşil kundurada maaşları neredeyse iki ayda bir ödemeye başlamışlardı. Senede iki tam maaş ikramiyemiz vardı. İkramiyenin kaldırılacağı konuşuluyordu. Bazı arkadaşlar işten çıkarılacak söylentisi vardı. Çay paraylaydı. Lavaboya gittiğimiz zamanlar maaşımızdan karşılıyordu. Bunun üzerine sendikalaşma kararı aldık. Bunu yaparken işten çıkarılacağımızı tahmin ettik. Yıllarca beraber çalıştığımız arkadaşlarımızla örgütlenmeye başladığımızda, birlikte hareket etmenin önemini, gücünü, kıymetini ve işyerindeki müdürlerin bile bizi dikkate aldığını gördük. Arkadaşlarımız hakkında dedikodu çıkarıp; bunlar namussuz zaten, terörist sözlerini işittik. İmamları bile devreye soktular. Biz yıllardır oradaydık aslında, fakat her arkadaşımızın bunu yenmesi kolay olmayabiliyordu, çünkü korku insanidir. Biz Yeşil Kundura'da edindiğimiz deneyimle anladık ki; asla olmaz denen şeyler örgütlenince olabiliyormuş. Bizi işten attıktan sonra ilk işleri ikramiyeleri kaldırmak oldu. İçerideki arkadaşlarımız da o zaman fark etti örgütlü gücün yapabildiklerini. Biz dayanışmayı, gücü, direnmeyi arkadaşlarımızla bir araya gelerek örgütlü mücadele edince anladık. Şimdi başka başka fabrikalarda aynı bilinçle örgütlenmeye çalışıyoruz. Çünkü sorunlarımızı çözmenin başka bir yolu olmadığını biliyoruz.

*Boya fabrikasından bir işçi- Eski Yeşil Kundura direnişçisi*

## Kaybedecek bir şeyimiz, örgütlenmekten başka çaremiz yok!

Çalıştığım fabrikada bir çok iş yerinde yaşanan bir yığın sıkıntı yaşanıyor. Çelik burunlu ayakkabı giymek zorundayız. Giymek elbette gerekli. Ama sürekli ayaktayız ve akşama doğru ayaklarımızın üzerine basamayacak hale geliyoruz. Çünkü kalitesiz, sağlıksız. Rahatsız edici olduğunu söylüyoruz ama işin o kısmı kimseyi ilgilendirmiyor. En insani ihtiyaç su içmeye gidecek zaman yok. Su şişelerimiz var zaman bulup doldurabilirsek ne âlâ. En iyisi içmemek olabilir. Çünkü tuvalete gidebilmek de ayrı sorun. Akrabalarımızın cenazelerine gidemiyoruz. İzin alamıyoruz. Sabah 8 işbaşı yapıyoruz, sıkıntı yok. Akşam 6 paydos. Makineler kapanıyor temizlik faslı başlıyor, zil yok biz çıkana kadar. Beş dakika geçiyor. Patron bize her gün fazladan 5 lira veriyor mu? Şikayet ettiğimiz zaman burası böyle, beğenmeyene kapı orda iş arayan çok diyorlar. Kendi kendimize söylenip duruyoruz. Bir şeyler başarabilmek için bir şey yapmak gerekli. Patron her yere akrabalarını yerleştirmiş. Hepsinin gözü üzerimizde, hareket alanı kısıtlı. Ama burada çalışanların çoğu asgari ücretli, kaybedecek bir şey yok. En basit insani ihtiyaçlarımız bile gasp edilmiş durumda. Bunun farkına varıp hareket etmek gerekli. Böyle gelse de böyle gitmemesini sağlamak bizim elimizde!

*Silver Boya'dan bir işçi*

**Oku, okut, paylaş!**

Bize yazın, yayımlayalım, sorunlarımızı birlikte aşalım

**Telefon: 0(530) 112 91 09**

[iscininsesicorlu@gmail.com](mailto:iscininsesicorlu@gmail.com)

[www.facebook.com/iscininsesicorlucerkozoy](http://www.facebook.com/iscininsesicorlucerkozoy)